

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 kwietnia 2026 r.
w sprawie **D.B.**,
skazanego z art. 178a § 4 k.k.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji Prokuratora Rejonowego w Nisku,
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu,
z dnia 9 października 2025 r., sygn. akt II Ka 217/25,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nisku,
z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 330/23

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nisku z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 330/23, D.B. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., za które na mocy tego przepisu wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 39 pkt 3 k.k. w zw. z art. 42 § 3 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat uznając, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonych oraz prokuratora Rejonowego w Nisku, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego z art. 42 § 3 k.k., wyrokiem z dnia 9 października 2025 r., sygn. akt II Ka 217/25, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od tego wyroku wniósł na niekorzyść skazanego D.B., Prokurator Rejonowy w Nisku. Zaskarżając go w części zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa, a mianowicie: przepisów postępowania tj. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k.- poprzez niedostateczne rozważenie zarzutu podniesionego w apelacji Prokuratora Rejonowego w Nisku, a w szczególności zupełne pominięcie w toku orzekania o wymiarze środka karnego okoliczności dotyczących uprzedniej karalności oskarżonego, popełnienia kolejnego przestępstwa mimo obowiązujących zakazów, brak poszanowania dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym, które miały wpływ na ocenę istnienia wyjątkowego wypadku opisanego w treści art. 42§3 kk, co w konsekwencji doprowadziło nierozpoznania sprawy przez Sąd Odwoławczy w granicach apelacji oraz nienależytego wyjaśnienia zasadności rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego, a co skutkowało niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku Sądu I instancji.”

Podnosząc taki zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońca skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 16 grudnia 2025 r., kasacja została przyjęta i przedstawiona Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 24 lutego 2026 r., Przewodniczący Wydziału III Karnego Sądu Najwyższego, nie stwierdził braków formalnych kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Rejonowego w Nisku jest niedopuszczalna z mocy ustawy i dlatego należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Ograniczenie to zgodnie z § 4 tego przepisu, nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz kasacji jednego z podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

Tymczasem jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, mocą którego D.B. został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k., a dla tej sprawy nie ma jakiegokolwiek znaczenia, że wymierzona kara pozbawienia wolności miała bezwarunkowy charakter, brak jest również jakiegokolwiek rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie.

We wniesionej kasacji prokurator nie wskazał również na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k.

Tak zredagowaną kasację należało więc pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Na zakończenie należy podkreślić, że Sąd Najwyższy z uwagi na niedopuszczalność kasacji, nie badał w tej sprawie czy SSO X.Y. orzekająca w tej sprawie jako jednoosobowy Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu spełniła wymogi niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Nie można jednak nie zauważyć, że sędzia ta jest w bardzo podobnej sytuacji jak SSO X.Y.1 która wcześniej orzekała w tej sprawie i z uwagi na to, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt III KK 253/25, na mocy art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 21 listopada 2024 r., sygn. akt II Ka 291/24, którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w Nisku z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 330/23, a który obecnie wyrokiem z 9 października 2025 r., sygn. II Ka 217/25 został utrzymany w mocy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego w sprawach: III KK 386/24, III KK 208/24, III KK 580/24, III KK 305/25). Takie postępowanie musi co najmniej budzić zastanowienie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[a.l]

